

– Мяу, мяу – стар човек, като го щипнат – ау.

– Бреј, каква ли е таз мома. Ох, да ѝ еба майката.

Светнал лампата – стара баба.

– Пфу, моя баща виж какво ми довел! И като вдигнал крак, и като я шибнал, та през вратата – навън. Взел и я хвърлил на боклука. Седяла върху боклука и се молила на Бога.

– Е-е-е, Боже, направи ме хубава мома, та царят да ме прибере за снаха.

Божа работа – направил я красива, блести. Седяла на боклука а хората, които минавали оттам, казвали:

– Царю, защо сте хвърлили снаха си на боклука. Там тя – грее свети.

– Я бягайте оттук, свети и грее – стара баба.

– Как стара, идете и я вижте.

Когато отишъл да види, старата баба – млада като канка. И той към сина си:

– Ей, ще те убия, ще те претрепя, главата ще ти счупя, защото си изхвърлил жената.

– А-а-а, веднага ще я заколя.

– Какво?

– Стара, квичи.

– Как квичи, сине, ела да я видиш.

Когато отишъл да я види, старата баба светела, блестяла.

– Ти си откачен, сине, да зафучиш жена си.

Отишъл бащата, прибрал я. Довел я в къщата си, та като почнла една сватба! Нахвърлили се всички и аз там – ядене, пие-не... Та така една баба живяла при цар.

